
Prædiken til 3. S. i Advent

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 3. S. i Advent	4
3. s. i Advent	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 3. S. i Advent

3. s. i Advent

Prædikedag 3. s. i Advent

Prædikedato 13. december 1925

Prædiketekst Lukas 1,67-80

Prædiken ID P131225-01

Kilde KMF-nr. 14.17.06 (Datering ifølge Niels Nøjgaard.)

3. S. i Advent. 1. Tekstr 1925?

Det sker endnu den Dag i Dag, at tænksomme spørger: Er han virkelig X? Det synges saa let: raader Bod paa alle Savn. Men — vi har jo Savnene endnu.

Vi bliver syge, og hvad værre er: vi frygter for Sygdom. Vi mister vor Slægt, vore Venner, og hvad værre er: vi græder over dem ved Graven. Vi har Ufred i Sindet og faar ikke Fred. Vi fristes, og vi falder, Livet er saa fuldt af Vanskeligheder, og alt for ofte bukker vi under for dem i St. for at tænke over dem. Er Jesus da kommen, ell. skal vi vente en anden?

Saadan spurgte de ham dengang — endog Johs i Fængslet blir tvivlraadig. Og paa en Maade; kunde de tvivle dengang, hvor meget mere vi nu. Jesu Svar dengang er som nu: Mine Gerninger taler for mig. Angrib en Politiker, en Præst nu om Dage, og hør, han vil strax begynde at sige en hel Masse til sit Forsvar. Det bruger Jesus ej. Selv over for Pilatus var han taus. Se paa mine Gerninger, lad dem tale for mig, det er bedre end Ord. Saa vender vi os da derhen, hvor hans Gerninger sker, hen til de troende; og dér ser, hvordan Menn. hjælpes i Jesu Navn — saa de sejrer i Fristelsen eller rejser sig efter Faldet, saa de fyldes med Tro i Sygdommen, saa de smiler i Døden.

Saa forstaar vi da, at saa er Skylden ikke hans, men vor, naar vi staar tilbage; at vi holdes i Uvisshed, fordi vi blot nyfigent spørger: Er du Guds Søn. Og vi forstaar, at den Dag det bliver Livs og Døds Alvor for os, da vil vi ogsaa faa det at mærke, at vi er hans Faar, vi hører hans Røst, vi skal aldrig fortabes, thi vi er eet m. Gud.

Paa 3 Maader forholder Menn. sig over for Talen om Herrens Genkomst. ¹⁾ Der er dem, den faktisk ikke angaar, den er for dem Tale ud i det blaa; de vender sig helt fra den, regner aldrig med den, eller skænker den en Tanke nu og da; derved maa den klare sig — alle disse Menn. kommer i samme Gruppe, med den forholder det sig ens. Ikke at tro paa den og spotte den kan komme ud paa eet med at tro paa den og aldrig regne med den — for det er at spotte den i sit Liv, i sin Gerning; og er det ikke lige slemt, saa er det snarere værre at spotte i Gerning end i Ord.

^{II)} Det er dem, der regner med den og frygter saare for den; det er de religiøse, der ikke er kristne, kristne i evangelisk Forstand, kristne af Guds Naade. Rædslen for X, der kommer som Dommer over levende og døde afholder dem fra mangfoldige Synder, lige fra Mælkeforfalskning til Utugt.

Rent jordisk set er det jo godt for Samfundet, at slige Sjæle ikke faar deres Skarnsstreger sat i Værk. Men dybt kristeligt har det ingen Værdi, at Menn af Frygt lader sig afholde fra det onde, hvis ikke denne Frygt hænger nøje sammen med Hengivenhed, Kærlighed, der saa atter tilskynder til det gode. Der prædikes stundom, som om det ene var Frygt, det kom an paa. Guds Vrede og Helveds Straffe males da med levende Farver. Det er ikke X's Forkyndelse, det er gammel Jødedom. Men det er ogsaa galt at prædike, som om det hele var Sødsuppe og Gud til syvende meget rar og omgængelig. Der er en Livs Lov, som selv Gud ikke kan komme uden om, bl.a. og mest fordi Gud selv har skrevet den; det er den, at ondt og ondt hører sammen — at den, der er ond faar det ogsaa ondt — at Synder sætter Frugt i Smerte. Denne Frugt maa høstes, og lykkelig de Menn., der høster frivilligt — d.v.s. selv tager Smerten, sørger selv og pines selv af det onde, de har gjort og gør d. e. vælger Angeren. De Menn., der ikke høster frivilligt, der ikke selv angrer, de faar Høsten af Gud, om de end slipper fra Smerten i dette Liv, saa sidder den taalmodig og venter paa dem, de har Smerten til gode. Smerten snyder man sig ikke fra; der gaar ingen Vej ind i Paradiset uden gennem Smerten.

^{III} De, der glæder sig til Genkomsten, det er de Guldkristerne — mange Slakker iblandt, men vi kan renses — — jeg er saadan en Guldkrister, kan du ikke se det paa mig? Næ, det kan jeg heller ikke, men jeg fortrøster mig til at Jesus kan. Og han er den store Polerer, der faar Guld til at skinne.

befinder Dem da helt vel, Hr. Professor, ikke sandt?